

Arrest

nr. 185 495 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van de stad Antwerpen van 2 november 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 41bis

Diezelfde dag wordt de verzoekende partij gevraagd onder meer een arbeidskaart of een vrijstelling ervan bij te brengen uiterlijk voor 1 november 2016.

Op 2 november 2016, bij email, herhaalt de verwerende partij dat de verzoekende partij nog steeds geen arbeidskaart of vrijstelling ervan heeft overgemaakt en dat derhalve het dossier niet volledig is.

Op 2 november, met kennisgeving op 23 november 2016, neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing met motieven:

“In uitvoering van artikel 61/7, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 110quinquies, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt de aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden door:

Naam: N.

Voorna(a)m(en): R. U.

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: 10/07/1968

Geboorteplaats: Lahore, (Pakistan)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van begunstigde van de status van EG-langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie; Heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk een arbeidskaart/vrijstelling of beroepskaart/vrijstelling.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied van het Rijk binnen de 30 dagen te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De twee eerste middelen die wegens hun onderlinge samenhang samen zullen behandeld worden luiden als volgt:

“Eerste Middel: Schending van de uitdrukkelijke motiveringsverplichting van bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet leggen de verplichting op om de bestuurshandeling uitdrukkelijk en afdoende te motiveren. De feitelijke en juridische overwegingen die tot de beslissingen hebben geleid, moeten worden vermeld in de akte zelf.

Een louter vormelijke motivering is niet voldoende. De werkelijke motieven moeten duidelijk, nauwkeurig, waarheidsgetrouw en sluitend in het corpus van de beslissing worden opgenomen. De bestuurde moet in de akte van de beslissing de motieven kunnen achterhalen, zonder het administratieve dossier te hoeven raadplegen. Een eenvoudige verwijzing naar het administratief dossier is m.a.w. onvoldoende, evenals een loutere stijlformule of een eenvoudige verwijzing naar de adviezen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een verwijzing kan desondanks voldoende zijn, wanneer de belanghebbende op een gepaste wijze kennis heeft gekregen van de betreffende documenten, adviezen enz. waarnaar wordt verwezen, zodat hij zich naar behoren heeft kunnen verdedigen of zijn recht om zich tegen de beslissing te verweren niet in het gedrang werd gebracht, en het duidelijk is dat het bestuur zich de motieven eigen heeft gemaakt, bv. op basis van een eigen onderzoek (arrest Rondelez, nr. 39.161 van 3 april 1992; arrest Van Laeken, nr. 39.285 van 4 mei 1992; arrest Van Hulle, nr. 40.204 van 1 september 1992; arrest Halluent, nr. 40.422 van 22 september 1992, arrest Schei-re, nr. 40.739 van 13 oktober 1992; arrest Reynders-De Coene, nr. 40.733 van 13 oktober 1992).

Als regel geldt dat de bestuurde in de akte voortaan over alle elementen en informatie moet beschikken om de precieze draagwijdte van de beslissing te kunnen beoordelen, zodat hij de mogelijkheid krijgt om te repliceren of om beroep aan te tekenen.

De wet legt de verplichting op om de bestuurshandeling afdoende te motiveren. Dit mag niet misverstaan worden als een verlichting van de bovenstaande verplichting om alle feitelijke en juridische argumenten uitdrukkelijk in de akte op te nemen.

De bestuurshandeling moet gemotiveerd worden in evenredigheid met de belangrijkheid, zowel voor het bestuur als voor de bestuurde, met de aard en het onderwerp van de beslissing en van het belang dat aan de motivering wordt gehecht (arrest 43.556 van 30 juni 1993). Het bestuur moet niet antwoorden op alle argumenten van een betrokken partij, maar de opgegeven redenen dienen te volstaan om de bestuurde in staat te stellen na te gaan of de feitelijke en juridische gegevens correct zijn, dat het bestuur deze gegevens juist heeft geïnterpreteerd en beoordeeld en dat het redelijkerwijze op grond van de aangehaalde motieven tot het betrokken besluit is kunnen komen (arrest Parizel, nr. 41.917 van 8 februari 1993; arrest Ringoot, nr. 43.578 van 30 juni 1993; arrest Brockaert, nr. 44.800 van 3 november 1993; arrest NV Hoeve, nr. 45.623 van 30 december 1993).

Beslissingen die bij geheime stemming worden genomen, vallen ook onder de motiveringsplicht. De geheime stemming kan en mag geen alibi zijn om de bestuurde (en de rechter) te beletten dat hij controle kan uitoefenen op de motieven van de administratieve beslissing.

Het voorschrift van interne legaliteit, nl. dat de beslissing op wettige motieven moet steunen, weegt zwaarder dan het voorschrift van externe legaliteit, nl. de verplichting om de beslissing te treffen bij geheime stemming (arresten Vrijens, nr. 39.777 van 23 juli 1992; Borgions, nr. 43.605 van 2 juli 1993; Decavele, nr. 43.241 en 45.025 van 8 juni en 23 november 1993; Aerts, nr. 46.465 van 8 maart 1994; Vanhove, nr. 46.903 van 19 april 1994; Keirsbilck, nr. 47.123 van 2 mei 1994; Bourgeois, nr. 47.444 van 10 mei 1994).

Met betrekking tot benoemings- of bevorderingsbesluiten impliceert dit dat de akten van deze beslissingen alle elementen moeten bevatten die een gefundeerde vergelijking van de verschillende kandidaten toelaten, op basis waarvan bij wijze van geheime stemming, maar in alle redelijkheid een keuze kan/kon worden gemaakt : voorwaarden van anciënniteit, verdiensten, diploma's en getuigschriften enz.. De motivering dient echter zo te zijn opgesteld dat niet achterhaald kan worden welke motieven beslissend waren voor elk van de leden van de vergadering afzonderlijk bij het maken van hun keuze (arresten nr. 39.356 van 12 mei 1992 en Damilot, nr. 41.281 van 4 december 1992).

Sancties bij gebrek aan (voldoende) motivering

De motiveringsplicht is een vormvoorschrift of een voorschrift van externe legaliteit, dat is opgelegd in het belang van de rechtsonderhorige, die daardoor in staat wordt gesteld om te oordelen of hij zich tegen de bestuurshandeling kan verweren.

De schending van dit vormvoorschrift leidt niet automatisch tot de vernietiging, de schorsing of de niet-toepassing van de bestuurshandeling.

Indien de bestuurde op een andere, gepaste, wijze kennis heeft gekregen van de motieven en indien die kennisneming zich heeft voorgedaan in omstandigheden die zijn recht om zich tegen de handeling te verweren niet in het gedrang hebben gebracht, heeft de bestuurde geen belang om de vernietiging of schorsing ervan te vragen bij de Raad van State.

Behalve voor de Raad van State, kan de schending van de wet ook worden ingeroepen bij een willig beroep, een beroep bij de toezichthoudende overheid, een administratief beroep, een jurisdictioneel beroep bij een administratieve rechtbank of bij een gewone rechtbank.

Tevens kan de schending leiden tot een vordering tot schadevergoeding wegens onrechtmatig overheidsoptreden, maar deze vordering zal slechts ingewilligd worden wanneer de bestuurde erin slaagt om aan te tonen dat hij schade heeft geleden door de gebrekkige formele motivering en deze schade niet zou hebben geleden indien de bestuurshandeling deugdelijk formeel gemotiveerd was geweest.

Wanneer het bestuur deugdelijke motieven had voor een bestuurshandeling, maar heeft nagelaten om deze uitdrukkelijk te vermelden in de akte, kan het bestuur de betreffende handeling hernemen met inachtnaam van de motiveringsverplichting. Dit is uiteraard uitgesloten voor een bestuurshandeling, waarvoor het bestuur geen deugdelijke motieven heeft.

Verzoeker kreeg een weigeringsbeslissing m.b.t. het recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van begunstigde van de status van EG-langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie. Heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk een arbeidskaart/vrijstelling of beroepskaart/vrijstelling.

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

Uit deze beslissing blijkt duidelijk dat er een schending is van de motiveringsverplichting.

Verzoeker kreeg op 05.10.2016 een weigeringsbeslissing omtrent zijn Arbeidskaart, waartegen verzoeker ook in beroep is gegaan.

Verwerende partij wacht het beroep van verzoeker niet af en neemt een weigeringsbeslissing omtrent zijn aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van verwerende partij de termijn voor het indienen van een beroep tegen de weigering van de arbeidskaart van verzoeker niet afwacht en dat ze verzoeker niet de kans geven om de arbeidskaart alsnog te verkrijgen en in te dienen.

Dat de motivering van de beslissing het beroep, ingediend door verzoeker, ook niet vermeldt!

Dat aldus de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het deontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de motivering van de beslissing ontoereikend en onaanvaardbaar is.

Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en het voor verzoeker dan ook onbegrijpelijk is waarom de aanvraag werd geweigerd.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij dan ook onterecht werd genomen en zij voornamelijk de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke

gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE elementen.

A. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoeker.

De beslissing van verwerende partij stelt niets over het beroep dat door verzoeker werd ingediend!

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat verwerende partij een weigeringsbeslissing nam omtrent zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden alvorens er een uitspraak is omtrent het ingediende beroep tegen de weigering van zijn arbeidskaart.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen. Anders zou verwerende partij opgemerkt hebben dat verzoeker een beroep had ingediend om zijn arbeidskaart alsnog te krijgen. In tegenstelling tot het wachten op de uitspraak omtrent het beroep en rekening te houden met die procedure, neemt verwerende partij nog snel en ten onrechte een weigeringsbeslissing.

Hoe kan men een correcte afweging maken als men niet wacht op de informatie die men zelf heeft opgevraagd.

Dit schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, als zeker ook het redelijkheidsbeginsel.

Op het ogenblik van het nemen van de beslissing was de Staatssecretaris inderdaad in bezit van de informatie nodig om een correcte afweging te maken, wat zij nu niet hebben gedaan.

Het vertrouwensbeginsel houdt namelijk in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

Men moet de huidige toestand en verklaringen hierover onderzoeken niet op dergelijke algemene wijze tot weigering overgaan.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Het is duidelijk dat zij hier niet gewacht hebben op de volledige informatie, maar meteen overgingen tot het nemen van een negatieve beslissing.

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de eerste bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 61/7 van de vreemdelingenwet en de feitelijke grondslag: de verzoekende partij heeft het gevraagde document met name de beroepskaart of de vrijstelling ervan niet voorgelegd. Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt juridisch onderbouwd door te verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en de verzoekende partij betwist dit niet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, in casu is bereikt.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die dient samen gelezen te worden met artikel 61/7 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 61/7 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult:

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;

3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

(...)

§ 3

De beslissing over de aanvraag voor de machtiging tot verblijf moet zo snel mogelijk en ten laatste vier maanden na de indiening van de aanvraag worden genomen, indien die in het buitenland wordt

ingediend, of na de datum van de overhandiging van het bewijs van ontvangst van de aanvraag, in het in § 2, laatste lid, bedoelde geval.

Wanneer de vereiste documenten niet zijn voorgelegd of in uitzonderlijke gevallen die verband houden met de complexiteit van het onderzoek van de aanvraag en bij een met redenen omklede beslissing die ter kennis van de aanvrager wordt gebracht, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn één keer met drie maanden verlengen.

Als na afloop van de termijn van vier maanden volgend op de indiening van de aanvraag, eventueel verlengd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing is genomen, moet de machtiging tot verblijf worden afgegeven wanneer de documenten vermeld in § 1 zijn voorgelegd.

(...)"

Uit deze bepaling blijkt dat de verzoekende partij er toe gehouden is een machtiging voor te leggen om in België te werken, reden waarom de verwerende partij meermaals voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij gevraagd heeft een beroepskaart voor te leggen hetzij een vrijstelling ervan. De verzoekende partij betwist deze wettelijke voorwaarde niet.

Evenmin wordt betwist dat de verzoekende partij geen beroepskaart of vrijstelling ervan heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij de motieven niet deugdelijk acht omdat hij op 5 oktober 2016 een weigeringsbeslissing kreeg betreffende zij arbeidskaart (bedoeld wordt de beroepskaart) en de verwerende partij dit beroep had dienen af te wachten, merkt de verwerende partij terecht op dat zij niet in kennis werd gesteld van de weigering of van het beroep dat de verzoekende partij hertegen zou hebben ingediend. De verzoekende partij brengt de weigeringsbeslissing (van 5 oktober 2016) betreffende haar aanvraag arbeidsvergunning pas bij door middel van toevoeging van stuk 3 bij het verzoekschrift. De verwerende partij kan niet verweten worden dat zij geen rekening houdt met feitelijke gegevens die haar niet ter kennis werden gebracht. Bovendien merkt de verwerende partij terecht op dat in toepassing van artikel 61/7 §3 er toe gehouden is termijnen te respecteren binnen dewelke zij gehouden is een beslissing te nemen. Nu de verwerende partij niet wist dat de verzoekende partij een procedure hangende heeft gemaakt tegen de weigering van de aanvraag arbeidsvergunning, kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten de resultaten van die procedure niet te hebben afgewacht. De verzoekende partij is ten deze zelf nalatig geweest door de verwerende partij niet te melden dat tot een weigering tegen de aanvraag arbeidsvergunning was beslist en zij beroep heeft aangetekend.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verwerende partij heeft niet onzorgvuldig gehandeld. Wel integendeel zij heeft de verzoekende partij tot twee maal toe uitgenodigd een beroepskaart of vrijstelling ervan bij te brengen (zie punt 1).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont niet aan met welk overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing dienstig stuk de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben. Evenmin kan worden vastgesteld dat de verwerende partij slechts tot een fragmentarische beoordeling is over gegaan.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de

verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat de bestreden beslissing een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

De schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In casu blijkt dat de verzoekende partij twee maal is uitgenodigd de beroepskaart of de vrijstelling bij te brengen zodat niet rechtmatig door de verzoekende partij verwacht kon worden dat een positief antwoord zou volgen op haar aanvraag.

De middelen zijn ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij aan:

“Verzoeker is een langdurig ingezetene in Griekenland die naar België is gekomen om te werken in een knelpuntberoep.

Hij diende een aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden in.

Hij kreeg op 05.10.2016 een weigeringsbeslissing omtrent zijn arbeidskaart gezien de wagen waarmee hij zou rijden in het bedrijf niet kon gecategoriseerd worden als een lichte vrachtwagen waardoor zijn job niet als een knelpuntberoep werd aanzien.

Hij diende tegen deze beslissing beroep in.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten. Hij wenst immers aanwezig te zijn en zo alsnog zijn arbeidskaart te bekomen!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat verwerende partij dit beroep niet afwacht alvorens een weigeringsbeslissing te nemen, waardoor verzoeker nu niet meer gedooft wordt op het grondgebied.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid te bekomen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: ‘Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder

bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren."

2.4. De verwerende partij merkt terecht op dat tot op heden de verzoekende partij zelfs niet aantoont dat zij een beroepsprocedure heeft opgestart tegen de weigeringsbeslissing van haar arbeidsvergunning en dat niet wordt aangetoond dat de raadsman van de verzoekende partij deze procedure niet kan verder zetten zonder de aanwezigheid van de verzoekende partij. Er kan niet ingezien worden hoe in casu de bestreden beslissing het recht op een eerlijk proces zou schenden en het weze herhaald ook de verwerende partij is ertoe gehouden de wettelijke termijnen waarbinnen zij bepaalde beslissingen dient te nemen, na te leven, waaronder de toepassing van artikel 61/7, §3 van de vreemdelingenwet. Bovendien vallen beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het derde middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN